

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **R. K.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. M. S., advokátkou, so sídlom v B., proti odporcovi **D. V. – F.**, so sídlom v P., za účasti vedľajšieho účastníka S., so sídlom v B., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 3 C 133/1999, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. novembra 2007 sp. zn. 12 Co 192/07, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky

- I. **z r u š u j e** výrok rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. novembra 2007 sp. zn. 12 Co 192/07, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Brezno z 21. februára 2007 č. k. 3 C 133/1999-223 vo výroku, ktorým uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia od 36 750 Sk do 117 450 Sk a titulom straty na zárobku 395 444 Sk zmenený tak, že návrh zamietá, a ktorým bol rozsudok Okresného súdu Brezno z 21. februára 2007 č. k. 3 C 133/1999-223 zmenený vo výroku o náhrade trov konania štátu, náhrade trov konania a súdnom poplatku a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie,
- II. **o d m i e t a** dovolanie proti výroku rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 15. novembra 2007 sp. zn. 12 Co 192/07, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Brezno z 21. februára 2007 č. k. 3 C 133/1999-223 zmenený tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 36 750 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Brezno rozsudkom z 21. februára 2007 č. k. 3 C 133/1999-223 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi titulom bolestného 43 200 Sk, titulom sťaženia spoločenského uplatnenia 74 250 Sk, titulom straty na zárobku 395 444 Sk, trovy právneho zastúpenia 89 644 Sk k rukám právnej zástupkyne, na účet súdu trovy konania štátu 22 900 Sk a súdny poplatok 30 774 Sk, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol a v časti zaplataenia úrokov z omeškania konanie zastavil. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že navrhovateľ, ktorý u odporcu pracoval na základe pracovnej zmluvy zo 16. 10. 1996 ako pilčík a pomocník pri zbližovaní dreva, utrpel dňa 27. 5. 1997 pri plnení pracovných povinností v mieste výkonu práce (hora – lokalita O.) pracovný úraz – zlomeninu ľavého stehna v dolnej tretine s cievnym poškodením, následkom ktorého bol práceneschopný od 27. 5. 1997 do 25. 3. 1998. Navrhovateľ nemienil po skončení práceneschopnosti zostať na čiastočnom invalidnom dôchodku vzhľadom na svoj mladý vek, ale ani nemohol vykonávať prácu u odporcu v hore – odstraňovanie následkov po veternej kalamite - v kopcovitom, nerovnom teréne a vo vlhkom a studenom prostredí. Nestotožnil sa s tvrdením odporcu, podľa ktorého v čase pracovného úrazu nemal navrhovateľ vykonávať pilčické práce. Toto tvrdenie nie je pravdivé vzhľadom na druh práce dohodnutý v pracovnej zmluve (pilčík a pomocník pri zbližovaní dreva). Ale bol to práve odporca, ktorý sa nepresvedčil o tom, či sa za traktorom nenachádzajú žiadne osoby vykonávajúce svoju prácu, zapol traktor s navijákom, následkom čoho došlo k pracovnému úrazu. Teda zavinením odporcu, nie navrhovateľa. Navrhovateľ si svojím návrhom uplatňoval voči odporcovi škodu, ktorá mu následkom pracovného úrazu vznikla spočívajúcu v rozdiel medzi zárobkom a nemocenskými dávkami, bolestnom, sťaženi spoločenského uplatnenia a strate na zárobku po skončení práceneschopnosti. Za účelom ustálenia jej výšky nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcami MUDr. P. C. (odbor traumatológia), MUDr. I. H. (odbor ortopédia a traumatológia) a A. G. (odbor ekonómia a manažment). Keďže výška vyplateného nemocenského počas práceneschopnosti bola vyššia ako priemerný zárobok, strata na zárobku navrhovateľovi počas práceneschopnosti nevznikla. Preto v tejto časti nebol návrh dôvodný. Pri rozhodovaní o bolestnom vychádzal z preukázania, že navrhovateľ v súvislosti s pracovným úrazom vytrpel veľmi silnú bolesť, ktorú je možné nazvať mučivou bolesťou, z ktorého dôvodu dospel k záveru, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre jeho zvýšenie (§ 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatňovania, ďalej len vyhláška). Za primerané považoval 5-násobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia ($360 \times 30 \times 5 = 54\ 000$), ktoré priznal po odpočítaní už vyplateného bolestného ($54\ 000 - 10\ 800 = 43\ 200$). Pokiaľ ide o sťaženie

spoločenského uplatnenia navrhovateľ sa pred úrazom venoval rôznym športom, napr. futbalu, lyžovaniu, turistike, na priemernej rekreačnej úrovni (nie profesionálne). Ako mladý človek viedol so svojou družkou aj spoločenský život, zúčastňoval sa rôznych spoločenských podujatí, chodieval tancovať, čo už v súčasnom období vôbec robiť nemôže (nemôže preniesť váhu na ľavú nohu, ktorá je úplne oslabená). Nemôže chodiť do lesa zbierať lesné plody a na prechádzky s maloletými deťmi, pretože mu robí veľký problém chôdza po nerovnom teréne. Nie je schopný sám vykonávať domáce práce bežného charakteru a práce okolo rodinného domu, pri ktorých je potrebné oprieť sa o ľavú nohu (kosenie trávy, rúbanie dreva, oberanie záhradných plodov a pod.). Sťaženie spoločenského uplatnenia sa u navrhovateľa prejavuje predovšetkým v pracovnej schopnosti, pri výbere zamestnania, nemôže vykonávať práce v stoji, ani práce zodpovedajúce jeho vzdelaniu (zámočnícke a údržbárske práce) a ani namáhavé robotnícke práce, napr. v lese. Po sumarizácii trvalých následkov dospel k záveru, že sú dané aj dôvody hodné osobitného zreteľa pre zvýšenie tohto nároku. Za primerané považoval 10-násobné zvýšenie základného bodového ohodnotenia ($275 \times 30 \times 10 = 82\,500$), ktoré priznal po odpočítaní už vyplatenej sumy ($82\,500 - 8\,250 = 74\,250$). Náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti si navrhovateľ uplatnil za obdobie od 1. 1. 1999 do 31. 12. 2003, ktorej výšku ustálil (v súlade so záverom znaleckého posudku A. G.) na 395 444 Sk. Bol jednoznačne toho názoru, že dôvodom nevykonávania práce navrhovateľa v tomto období boli výlučne následky pracovného úrazu, teda nemožnosť navrhovateľa zamestnať sa pre uvedené zdravotné dôvody. Preto i tento nárok uplatnený navrhovateľom považoval za dôvodný. Vzhľadom k späťvzatiu návrhu navrhovateľom v časti úrokov z omeškania, konanie v tejto časti zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O. s. p. a súdnom poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 15. novembra 2007 sp. zn. 12 Co 192/07 na odvolanie všetkých účastníkov konania rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody titulom bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia a straty na zárobku zmenil tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 36 750 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a návrh vo zvyšku zamietol. Vo výroku o povinnosti odporcu nahradiť trovy konania preddavkované štátom zmenil tak, že štátu nepriznáva právo na náhradu trov konania. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu

súdny poplatok 2 230 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ utrpel 27. 5. 1997 pracovný úraz, v dôsledku ktorého bol práceneschopný do 25. 3. 1998 a odporca nesie za jeho následky plnú zodpovednosť ako jeho zamestnávateľ zo svojej objektívnej zodpovednosti za vznik škody. Dôkazné bremeno na preukázanie zbavenia sa tejto zodpovednosti neunesol a to čo i len sčasti. Námietku premlčania vznesenú vedľajším účastníkom nepovažoval za dôvodnú. Dospel k záveru, že navrhovateľ splnil povinnosť tvrdenia pokiaľ išlo o dôvodnosť ním uplatnených nárokov na zvýšenie náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Nie však čo do rozsahu jeho primeranosti. V tejto súvislosti vytkol súdu prvého stupňa uloženie znalcom zodpovedať na právne otázky a nesprávnosť vyhodnotenia znaleckého dokazovania. Tiež, že v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval preukázanie niektorých skutočností týkajúcich sa vytrpenej bolesti, aktivít pred pracovným úrazom, možnosti zamestnania sa po úraze, ale neuviedol však z čoho jeho presvedčenie vyplynulo a okrem tvrdení navrhovateľa pre to ani nemal žiaden relevantný dôkaz. Nemohol preto pri preskúmaní rozhodnutia súdu prvého stupňa konfrontovať výsledky vykonaného dokazovania a ich premietnutie do právnych úvah súdu prvého stupňa. Nemohol považovať rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne, presvedčivé, preskúmateľné, odôvodnené, teda za zákonné a spravodlivé. Navrhovateľ v priebehu celého konania od roku 1999 sa žiadnym spôsobom nepokúsil uniesť dôkazné bremeno o ním tvrdených skutočnostiach, ktoré by odôvodňovali správnosť výšky uplatnených nárokov náhrady škody a ani nenavrhol žiadne dôkazy. Teda okresný súd založil svoje rozhodnutie na nesprávne vyhodnotenom dokazovaní, na nesprávnych skutkových záveroch a z toho vyplývajúcich nesprávnych právnych záveroch. Po doplnení dokazovania oboznámením sa s obsahom znaleckého posudku MUDr. C. a MUDr. H. dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by sa snažil uplatniť sa na trhu práce a že by mal kedykoľvek záujem prostredníctvom príslušného úradu práce zamestnať sa v týchto zariadeniach a že by mu tvrdý dôvod zdravotného poškodenia bránil takúto prácu vykonávať. V tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neunesol, preto nemohol potvrdiť správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa o vzniku a výške nároku na náhradu škody titulom straty na zárobku. Vzhľadom na náročnejší spôsob liečby a operatívny zákrok, ktorý bol nevyhnutný na odstránenie následkov pracovného úrazu bol toho názoru, že primerané zvýšenie náhrady za bolesť je 2-násobok základného bodového ohodnotenia a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, keď sa nepreukázala žiadna zreteľná hodná aktivita navrhovateľa v športovom, kultúrnom spoločenskom živote, považoval za primerané zvýšenie o 4-násobok základného bodového ohodnotenia. Spolu potom priznal navrhovateľovi titulom

týchto nárokov 36 750 Sk. Dôvodnosť nároku titulom náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti nemal objasnený s ohľadom na priebeh prejednávanej veci z hľadiska konania vedeného súdom prvého stupňa vykonávaním dokazovania znaleckými posudkami a to aj z pohľadu ich neefektívneho nariad'ovania (zistenie straty na zárobku) bez toho, aby bola objasnená dôvodnosť vzniku tohto nároku. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p., trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O. s. p. a súdnom poplatku podľa § 4 ods. 2 písm. ch/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie navrhovateľ. Žiadal ho zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) v tom, že pokiaľ odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa nemal skutkový stav dostatočne preukázaný, mal vec vrátiť súdu prvého stupňa za účelom doplnenia dokazovania a nie návrh bez ďalšieho zamietnuť, nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov. Pokiaľ považoval rozsudok súdu prvého stupňa za nepreskúmateľný, mal aj z tohto dôvodu vec vrátiť na ďalšie konanie. Ani zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia nepovažoval za primerané.

Vedľajší účastník sa v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), pristúpil najskôr k riešeniu otázky, či dovolanie smeruje proti výroku rozhodnutia, ktorý možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolanie, či smeruje proti rozsudku alebo proti uzneseniu, je vždy procesne prípustné, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., t. j. nedostatok právomoci súdu, nedostatok spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatok riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážka veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania

tam, kde sa mohlo začať len na takýto návrh, odňatie možnosti účastníka konať pred súdom, rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak tento opravný prostriedok neprípustný. Existenciu procesnej vady takejto povahy dovolací súd v dovolacom konaní nezistil. Pokiaľ navrhovateľ namietal odňatie mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/) nesprávnym hodnotením dôkazov odvolacím súdom, ako z obsahu jeho dovolania vyplýva, tak toto nezakladá procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 O. s. p. platí, že dovolanie proti rozsudku je prípustné, keď je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Dovolanie je prípustné aj proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ale len vtedy, ak odvolací súd vo výroku rozsudku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Z obsahu dovolania navrhovateľa vyplýva, že dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu v časti, v ktorej zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, t. j. vo výroku, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu škody titulom bolestného, sťaženia spoločenského uplatnenia a straty na zárobku (vyhovujúcej časti) a vo zvyšku návrh zamietol. Zmenený bol rozsudok súdu prvého stupňa aj vo výroku o náhrade trov konania predpokladaných štátom tak, že štátu sa náhrada trov nepriznáva. V týchto častiach považuje navrhovateľ rozsudok za nesprávny.

V danom prípade súd prvého stupňa priznal navrhovateľovi náhradu za bolesť vo výške 43 200 Sk, náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 74 250 Sk, t. j. spolu 117 450 Sk a stratu na zárobku 395 444 Sk. Pokiaľ odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že navrhovateľovi priznal náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia 36 750 Sk a vo zvyšku návrh o túto náhradu a náhradu za stratu na zárobku zamietol, je jeho rozsudok po stránke obsahovej a) potvrdzujúci v rozsahu od 0 do 36 750 Sk, b) zmeňujúci v rozsahu od 36 750 Sk do 117 450 (80 700 Sk) Sk titulom náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a v rozsahu 395 444 Sk titulom straty na zárobku, (v ktorom sú rozhodnutia oboch súdov odlišné). Dovolanie navrhovateľa proti potvrdzujúcemu rozsudku (uvedeným výrokom) odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky

rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné, Najvyšší súd Slovenskej republiky bez ďalšieho odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu (výrokom), proti ktorému je neprípustné. Dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu je podľa § 238 ods. 1 O. s. p. procesne prípustné len proti zmeňujúcim výrokom, ktorými odvolací súd zamietol súdom prvého stupňa priznanú náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia (80 700 Sk) a náhradu za stratu na zárobku (395 444 Sk).

V zmysle § 241 ods. 2 O. s. p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b) konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 241 ods. 1 O. s. p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tiež tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Dovolateľ v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., t. j., že napadnuté výroky rozsudku odvolacieho súdu spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Z procesne prípustnej časti dovolania vyplýva, že dovolateľ považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za založené ne nesprávnych právnych záveroch z hľadiska zníženia a nepriznania náhrad priznaných súdom prvého stupňa.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Predmetom konania je navrhovateľom uplatnený nárok na mimoriadne zvýšenie náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťažení spoločenského uplatnenia (ďalej len vyhláška) a straty na

zárobku po skončení práceneschopnosti za obdobie od 1. 1. 1999 do 31. 12. 2003 (§ 195 Zákonníka práce platného ku dňu 27. 5. 1997).

Podľa § 7 ods. 3 vyhlášky v prípadoch hodných osobitného zreteľa môže súd odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia primerane zvýšiť a to i nad sumu ustanovenú v odsekoch 1 a 2 tohto ustanovenia.

Podľa § 195 ods. 1 Zákonníka práce platného ku dňu 27. 5. 1997 (ďalej len ZP) náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity sa po dobu 12 po sebe nasledujúcich mesiacoch od vzniku nároku poskytne zamestnancovi v takej výške, aby spolu s jeho zárobkom po pracovnom úraze alebo po zistení choroby z povolania s pripočítaním prípadného invalidného alebo čiastočne invalidného dôchodku poskytovaného z toho istého dôvodu sa rovnalo jeho priemernému zárobku pred vznikom škody.

Podľa ods. 2 cit. ustanovenia po uplynutí doby uvedenej v predchádzajúcom odseku náhrada za stratu na zárobku spolu so zárobkom postihnutého zamestnanca s prípadným dôchodkom nesmie presiahnuť sumu 5 700 Sk mesačne. U zamestnancov, ktorých priemerný zárobok pred vznikom škody bol vyšší ako 5 700 Sk sa táto suma zvyšuje o 75 % rozdielu medzi týmto zárobkom a sumou 5 700 Sk. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa môže súd rozhodnúť, že toto obmedzenie neplatí tiež vtedy, ak škoda bola spôsobená hrubou nedbanlivosťou, pokiaľ sa jej nedopustil postihnutý zamestnanec.

Valorizácia náhrad za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti zamestnanca zakotvil do budúca zákon č. 320/1993 Zb.

V prejednávanej veci súdy zhodne dospeli k záveru, že u navrhovateľa sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre mimoriadne zvýšenie odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 7 ods. 3 vyhlášky, ale odlišne vyjadrili mieru primeranosti tohto zvýšenia a rozdielne posúdili opodstatnenosť nároku náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti. Súd prvého stupňa považoval za primerané zvýšenie na 5-násobok základného bodového ohodnotenia bolestného a na 10-násobok základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Krajský súd vychádzajúc z nezmeneného skutkového stavu za primerané považoval zvýšenie na 2-násobok základného

bodového ohodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia na 4-násobok základného bodového ohodnotenia. Na rozdiel od súdu prvého stupňa odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti nároku na náhradu straty na zárobku po skončení práceneschopnosti v plnom rozsahu. Ak však odvolací súd mení súdom prvého stupňa priznanú výšku odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia z dôvodu, že za primeranú považuje náhradu inú (nižšiu alebo vyššiu), musí v odôvodnení zmeňujúceho rozhodnutia vysvetliť dôvody potreby zmeny náhľadu na primeranosť, teda musí poukázať na určité konkrétne skutkové alebo právne významné okolnosti a s poukazom na ne vysvetliť, prečo a z akých dôvodov dospel k záveru, že primeranou nie je náhrada, ktorú určil súd prvého stupňa, ale náhrada iná (nižšia alebo vyššia). Odvolací súd vychádzal v podstate z tých istých skutkových okolností ako súd prvého stupňa a tieto ani v odôvodnení podrobnejšie neopísal a nevysvetlil, prečo niektoré skutočnosti súdom prvého stupňa považované za preukázané, na rozdiel od neho za preukázané nemal. Keďže odvolací súd pri zmene rozhodnutia (§ 220 O. s. p.) svojím rozhodnutím nahrádza rozhodnutie súdu prvého stupňa, musí jeho rozhodnutie aj v tomto smere obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie zahŕňajúce výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Len také rozhodnutie možno označiť za preskúmateľné (§ 157 ods. 2 a 3 O. s. p. v spojení s § 211 O. s. p.). V tomto smere napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v plnom rozsahu preskúmateľný nie je, lebo neobsahuje dostatočné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odvolací súd dospel v porovnaní so súdom prvého stupňa k odlišným záverom tak v otázke, aký násobok základného bodového ohodnotenia vyjadruje primeranosť náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, tak v otázke posúdenia dôvodnosti nároku na stratu na zárobku. Bez vysporiadania sa so skutočnosťami, ktorými navrhovateľ svoje nároky odôvodňoval a bližšieho vymedzenia konkrétnych dôvodov, pre ktoré odvolací súd znížil násobok základného bodového ohodnotenia priznaného navrhovateľovi súdom prvého stupňa pri odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia a pre ktoré nepovažoval nárok náhrady za stratu na zárobku za preukázaný, nemal Najvyšší súd Slovenskej republiky možnosť posúdiť opodstatnenosť a dôvodnosť zmeny prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom (a teda ani preskúmať, či rozsudok v napadnutých zmeňujúcich častiach spočíva na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci).

Z uvedených dôvodov je rozsudok (uvedené výroky) postihnutý vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok odvolacieho súdu vo výrokoch, ktorými zmenil rozsudok

súdu prvého stupňa ako aj súvisiacich výrokoch o náhrade trov konania, trov konania štátu a súdnom poplatku zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, 3 O. s. p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: